ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΑΥΤΗ ή τραγική περιπέτεια ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρὲς καὶ τὶς πιὸ ἀπάνθρωπες ἐρωτικὲς ἱστορίες. Συνέβη ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸ Περοῦ, τὸ καρὸ ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἡ ἐπανάστασις τοῦ τρομεροῦ κ' ἀδυσώπητου Μαρανόν.

Ἡ Λουπίτα Χιμένεθ, ἡ πιὸ ὤμορφη γυναῖκα τῆς Ἀρκάνα, ὑγῆκ' ἕνα πένθιμο πρωῒ παρατηρώντας σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστατῶν, κατάχλωμη, μὲ ξέπλεκα μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη.

Οἱ ἐπαναστάτες εἶχαν κατασκηνώσει στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, γιὰ νὰ βλέπουν μπροστά τους τὸν κάμπο, στὸν ὁποῖο δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ φανοῦν τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα.

Ἡ Λουπίτα κάθηκε στὴ ρίζα μιᾶς μεγάλης φοινικιᾶς κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της. Εἶχαν στερέψει πειὰ τὰ δάκρυά της. Μιὰ ἀβάσταχτη ντροπὴ τῆς ξέσκιζε τὴν καρδιά. Ὁ Μαρανὸν τὴν εἶχε κρατήσει ὅλη τὴ νύχτα στὴ σκηνή του καὶ τὴν εἶχε κάνει δική του. Ἡ Λουπίτα δὲν συλλογιζόταν πειὰ τίποτα. Ἔνοιωθε μονάχα μιὰ ἄσθηση δίψα ποὺ τῆς στέγνωνε τὰ χείλη: ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ, νὰ ἐκδικηθῆ σκληρά, δίχως καμμιὰ συμπόνια, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάνουν ἡ φλογερὲς κ' ἀτίθασες γυναῖκες τοῦ Περοῦ.

Μὰ πῶς θὰ κατάφερνε νὰ ξεγλυστρήση ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου της; Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ σωθῆ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς σκληρόκαρδους ἀνθρώπους;

— Θέλεις νὰ φύγης, Λουπίτα; τῆς ψιθύρισε κείνη τὴ στιγμὴ μιὰ παράξενη φωνὴ στ' αὐτί.

Ἐκείνη τότε γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι κι' εἶδε πὼς ἦταν ὁ Παμπλίτο Βαλέρα, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Μαρανόν, ἕνας ἄπουλος μιγὰς μὲ πονηρὰ μάτια, ποὺ τὴν εἶχε ἁρπάξει τὸ περασμένο βράδυ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της καὶ τὴν εἶχε πάει στὴ σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Παμπλίτο Βαλέρα ἦταν ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Μαρανόν. Ὅταν οἱ ληστοσυμμορίες του λεηλατοῦσαν τὰ χωριά, ὁ Παμπλίτο ἔψαχνε στὰ καλύτερα σπίτια κι' εὕρισκε τὴν πιὸ ὤμορφη γυναῖκα. Τὴ φοβέριζε τότε ὅτι θὰ ἔσφαζε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ὅλους τοὺς δικούς της κι' ὅταν ἐκείνη λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὸν τρόμο της, τὴν ἔδενε πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ γύριζε καλπάζοντας στὴ καταραμένη σκηνὴ τοῦ Μαρανόν...

— Θέλεις νὰ φύγης; τὴν ξαναρώτησε ὁ μιγάς.

— Τί μὲ νοιάζει τ ὤ ρ α... τοῦ ἀπάντησε μὲ περιφρόνησι ἡ Λουπίτα.

—Ἀλήθεια, ἔκανε ὁ Παμπλίτο. Τί σὲ νοιάζει πειὰ ἂν πέσης καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἄλλων... Καταλαβαίνεις; ἔ;

Ἡ ὤμορφη Λουπίτα ἀνατρίχιασε.

—Ὄχι, ὄχι, στέναξε, σκοτῶστε με καλύτερα !...

Κι' ὕστερα κύτταξε στὰ μάτια τὸν μιγάδα καὶ τὸν ρώτησε ἀνήσυχη :

— Μὰ ἐσύ, γιατὶ θέλεις νὰ μὲ βοηθήσης; Γιατί;

— Δὲν ἤξερα, Λουπίτα, ὅτι εἴσαστε ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀγαπημένου φίλου μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Παμπλίτο.

—Ἄχ, Ντίος ντὲ μὶ μάδρε! φώναξε ἡ Λουπίτα. Πές μου, εἶνε ἀλήθεια; Εἶδες τὸν ἄνδρα μου; Τὸν εἶδες;

—Ἔλα μαζί μου ! τῆς εἶπε ὁ μιγάς. Μὰ πρόσεχε νὰ μὴν τρομάξης...

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ φοινικιά, πίσω ἀπὸ τὶς φουντωτὲς ἀγγελικὲς ἦταν ἕνα σελλωμένο ἄλογο. Ὁ Παμπλίτο ἀνέβασε πάνω στὴ σέλλα τὴ Λουπίτα καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα μαστίγιο.

—Ἐμπρός ! ἔκανε. Χτύπησε τ' ἄλογο... Πιὸ δυνατά !... Ἀκόμα !... Πιὸ δυνατά !... Ἔτσι, μπράβο !...

Τὸ ἄλογο ξεχύθηκε σὰν ἀφηνιασμένο, μὰ ὕστερ' ἀπὸ δυό-τρεῖς καλπασμούς, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήση. Τὸ μακρὺ σχοινὶ ἑνὸς λάσου, ποὺ ἦταν δεμένο ἀπὸ τὴ σέλλα, τεντώθηκε ξαφνικά, κι' ἐμπόδιζε τ' ἄλογο νὰ προχωρήση.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν βραχνὰ κι' ἄγρια γέλια. Ὅλη ἡ ληστοσυμμορία τοῦ Παμπλίτο ποὺ ἤταν κρυμμένη τριγύρω στοὺς πυκνοὺς θάμνους, πετάχτηκε γύρω ἀπὸ τὴν ὤμορφη Λουπίτα ποὺ ἄρχισε πάλι νὰ τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο της. Μαζὶ μὲ τὸν ἀπαίσιο μιγάδα ἦταν κι' ὁ ἀρχηγός του, ὁ Μαρανόν, ποὺ γελοῦσε πὼ πολὺ ἀτ' ὅλους καὶ κύτταζε κάτι ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ ἑνὸς μεγάλου κέδρου.

Ἡ Λουπίτα, ἀνήσυχη, γύρισε τὸ κεφάλι της κ' εἶδε τὸ τεντωμένο σχοινὶ νὰ περνάη ἀπὸ ἕνα χοντρὸ κλαδί. Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη του, κρεμόταν ἕνας φιωμένος ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνδρας της ! Ἦταν ὁ ἄνδρας της ποὺ τὸν εἶχε κρεμάσει, ποὺ τὸν εἶχε πνίξει ἡ ἴδια !... Φρίκη !...

Ἡ Λουπίτα εἶδε τότε νὰ σκοτεινιάζουν ὅλα γύρω της καὶ κυλίστηκε ἀναίσθητη κάτω ἀπὸ τὴ σέλλα, δίχως ν' ἀκούη πειὰ τοὺς τροφοβολισμοὺς ποὺ ἄρχισαν νὰ πέφτουν μὲς στὸν κάμπο καὶ τοὺς ἐπαναστάτες ποὺ φώναζαν μὲ τρόμο :

—Λὸς σολτάντος! Λὸς σολντάντος! (Οἱ στρατιῶτες ! Οἱ στρατιῶτες !).

Ὅταν συνῆλθε πάλι κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἡ Λουπίτα Χιμένεθ, βρισκότανε στὸ σπίτι της.

Στὴν ἄλλη κάμαρα ἦταν ἕνα φέρετρο καὶ γύρω του ἔκλαιγαν μὲ πλημμένα ἀναστεναγμοὺς οἱ δικοί της.

Ἡ Λουπίτα συλλογίστηκε τὴ φριχτὴ τραγωδία της, τὴ νύχτα ποὺ εἶχε περάσει στὴ σκηνὴ τοῦ Μαρανόν, τὴ μαύρη ἀπόγνωσί της κ' ὕστερα ἐκείνη τὴν ἀπάνθρωπη σκηνὴ στὸ δάσος, τὸν ἀπαγχονισμὸ τοῦ ἀνδρός της, καὶ τὰ γέλια τοῦ Μαρανόν, τοῦ Παμπλίτο καὶ τῶν συντρόφων τους. Καὶ τότε, τινάχτηκε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, γονάτισε μπροστὰ στὸ λείψανο τοῦ ἀνδρός της κ' ὡρκίστηκε νὰ πάρη ἐκδίκησι γιὰ τὸ μαρτυρικὸ ἐκεῖνο κρέμασμά του.

* * *

Εἶχαν περάσει δυὸ ἑβδομάδες ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ὁ στρατὸς εἶχε σκορπίσει τὸν Μαρανόν καὶ τοὺς συντροφούς του, ὅταν ἄξαφνα, ἕνα βράδυ, δυὸ μυστηριώδεις σκιὲς γλύστρησαν μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς Σάντα-Κιάρα τοῦ Μασσάκο.

Σὲ λίγο, ἄλλη σκιά, ποὺ ἐρχόταν κρυφὰ τοῖχο-τοῖχο, γλύστρησε κι' αὐτὴ ἀθόρυβα μέσα στὴν ἐκκλησία. Κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει τὶς δυὸ πρῶτες σκιές, κανεὶς δὲν τὶς εἶχε γνωρίσει μέσα στὸ σκοτάδι. Μὰ ἡ τρίτη σκιά, ποὺ τὶς παρακολουθοῦσε ἀπὸ ὥρα, ἤξερε τὸ μυστικό τους. Ἡ δυὸ σκιὲς ποὺ εἶχαν γλιστρήσει ἀθόρυβα μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς Σάντα-Κιάρα, ἦσαν ὁ αἱμοβόρος Μαρανὸν κι' ὁ ὑπασπιστής του ὁ Παμπλίτο. Δυὸ ἑβδομάδες τώρα τριγύριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν κολασμένες ψυχές, ἀπὸ τὸν ἕνα κρυψῶνα στὸν ἄλλο γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ στρατοδικεῖο....

Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη σκιά, ἦταν ἡ Λουπίτα Χιμένεθ !

Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ὡρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της, εἶχε ψάξει παντοῦ, σ' ὅλα τὰ τριγύρω χωριά, γιὰ νὰ βρῆ τοὺς δυὸ ἐχθρούς της. Καὶ τέλος, ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ Μασσάκο, εἶχε ἀνακαλύψει πειὰ τὸν τελειταῖο κρυψῶνα τοῦ Μαρανὸν καὶ τοῦ Παμπλίτο.

Βγῆκε λοιπὸν ἀθόρυβα πάλι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δημαρχεῖο, ὅπου εἶχε καταυλισθῆ ὁ στρατός...

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, τὴν ὥρα ποὺ ἔδυαινε ὁ ἥλιος πάνω ἀπὸ τὴν Ἀρκάνα, ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ ὁμοβροντία. Τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα εἶχε τουφεκίσει τὸν Μαρανὸν καὶ τὸν Παμπλίτο, τοὺς ὁποίους εἶχαν συλλάβει πρὸ ὀλίγου.

Ἡ Λουπίτα τότε πῆγε κοντὰ στοὺς σκοτωμένους, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἄρρητης χαρᾶς στὸ πρόσωπό της κι' ἔβαψε κόκκινα στὸ αἷμα τους ἕνα μάτσο ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Κι' ὕστερα, μ' ἀνάλαφρη καρδιά, τράβηξε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο καὶ στόλισε μ' αὐτὰ τὸν τάφο τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ ὤμορφη Λουπίτα Χιμένεθ, εἶχε ἐκδικηθῆ μὲ τὴν ἴδια ἀπάνθρωπη σκληρότητα τὸν αἱμοβόρο Μαρανὸν καὶ τὸν Παμπλίτο, τὸν ἀπαίσιο μιγάδα, — τοὺς δημίους της.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Ὁ Παμπλίτο ἀνέβασε πάνω στὴ σέλλα τὴ Λουπίτα.

φιαλτικὸ ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ, μισοπνιγμένος ἀπὸ ἀγωνία! Γιατὶ ὄνειρο ἦταν ὅλο αὐτό, ἕνα κακὸ ὄνειρο...

—Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ἀπ' τὸ σωτήριο μήνυμά σου! μουρμούρισε τότε μὲ κατάνυξι.

Σηκώθηκε ὕστερα ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ντύθηκε, ξεκλείδωσε τὸ μοιραῖο χρηματοκιβώτιό του καὶ γέμισε δυὸ ὁλόκληρα ζεμπίλια μὲ τὸ χρυσάφι ποὺ βρισκόταν μέσα. Ὕστερα τράβηξε γιὰ τὴ Συναγωγή, σκυφτός, μὲ φόβο Θεοῦ, καὶ μουρμουρίζοντας μέσα του λόγια εἰλικρινῆ μεταμελείας καὶ προσευχῶν.

Σὰν ἔφθασε ἐκεῖ, ὑποκλίθηκε μπρὸς στὸν σεβάσμιο ἀρχιραββῖνο, κατέθεσε τὸ θησαυρό του γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν, τῶν πεινασμένων καὶ γυμνῶν ἀνθρώπων καὶ τράβηξε ἀργὰ γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ τὴν καρδιὰ ἀλαφρωμένη...

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Γάντια ἀπὸ σεβρὸ καθαρίζονται ὡς ἑξῆς : Βρέχετε ἕνα κομμάτι χρωματιστῆς φανέλλας καὶ τὸ βουτᾶτε σὲ ξυσμένο σαπουνάκι. Περνᾶτε τὰ γάντια σας σὲ ξύλα καὶ τὰ τρίβετε μὲ τὴ φανέλλα. Ὅταν στεγνώσουν τὰ σκουπίζετε μὲ καθαρὸ μάλλινο ὕφασμα.